

Lieve Koning, Lieve Paus,

Precies op het moment
dat mijn vrouw zegt dat er niks meer mis kan gaan
blokkeert de achterklep.

Hoogmoed. Men moet de goden niet verzoeken.

Na kort conclaaf besluiten we ons niet uit het veld te laten slaan
en lukt het ons met wringen en wurgen om via het zijportier
al het kampeergerei over de achterbank in de kofferbak te proppen.

De hele weg naar Limburg plonkt er een waarschuwing.
Ook zijn we vergeten we de dakkoffer goed af te sluiten.
Toch blijft alle bagage binnenswagens.

De goden hebben mededogen.

We zetten de tent op onder een motregen van koekoeksspuug,
ik maak een pannetje veel te hete noedels
en als ik later mijn lenzen uitneem, wrijf ik rode peper in mijn ogen.

's Ochtends maken de kinderen me wakker
door driemaal met een zilveren hamertje op mijn voorhoofd te slaan,
de lucht is blauw en de koffie smaakt naar chilivlokken.

Het is de week dat de koning verjaart
en de paus ons verlaat,
onvergelijkbare grootheden, ik weet het,
al hebben ze beiden een hart uit Argentinië.

Hier, in de provincie die zich uitstrekt naar het zuiden
en in haar vluchtpogingen naar Rome lijkt gestold
voel ik me dichterbij de paus die zich vernoemde
naar de monnik die met de vogeltjes sprak,
dan bij *oerend harde* oranje polonaises en de vrijmarkt.

Dichter bij de heilige geest dan bij de ondernemersgeest.

Ik stel me voor hoe Limburg zich losmaakt van het koninkrijk,
van Mookerhei tot Vaalserberg verder naar het zuiden drijft,
de Alpen en de Apennijnen over en zich nestelt naast het Vaticaan.

En daar, nog altijd in ons tentje, bouwen we een kampvuur,
roosteren we marshmallows, wachten we tot er
boven onze vlammen witte rook opkringelt.